

gaar den mibærende Bestemmelse ud paa, at Brændevinsbrænderen er ansvarlig efter de almindelige Lovregler i alle Tilfælde, hvor det ikke dreier sig om personlige Injurier; thi der har han ikke Ansvar for sine Folk. Dette sidste Punkt findes ikke udtrykkelig optaget i mibærende Lov, og efter hele Lovens Affattelse er der maaske heller ikke Anledning til at optage det udtrykkelig; thi det kan vel ikke antages, at fordi en eller anden Brændevinskarl var næsvis mod en Toldassistent, skulde Brændevinsbrænderen derfor idømmes betydelige Bøder. Derimod dreier det sig her om et Forhold, hvor det ikke er tilstrækkeligt, saaledes som den ærede Minister nu har fremstillet for os, at sige: Der vil ikke være Sandsynlighed for, at der vil blive reist Tiltale, naar der ikke er Sandsynlighed for, at Brændevinsbrænderen eller hans Folk ere skyldige. Det er ikke tilstrækkeligt; thi fordi der ikke er Sandsynlighed derfor, kan det dog ske; det beror paa den øverste Toldbestyrelses Beslutning og tilbølgaa paa Indstilling fra de underordnede Toldembedsmænd, hvorvidt saadan Tiltale vil blive reist eller ikke, og det beror paa deres Skjøn over, hvorvidt der er en saadan Sandsynlighed til Stede eller ei. Dette Skjøn bør imidlertid i alle Straffetilfælde hvile hos Domstolene; det bør disse udøve og ikke Administrationen, som i dette Forhold er Part i Sagen. Det er det, vi maa holde paa, at Skjønnet over Sandsynligheden skal Domstolene udøve, og det vil ske ved Udvalgets Forslag, men ikke ved Ministerens. Derfor vil jeg anbefale, at vi holde os til Udvalgets Forslag. Det er ganske sikkert, at det er et noget mere svævende Udtryk; thi hvad er Sandsynlighed? Sandsynlighed eller Ikke-Sandsynlighed er imidlertid Noget, som Domstolene i næsten alle Straffetilfælde skjønne over. Der er saa mange Tilfælde, hvor et Ansvar eller et Faktum ikke er saa bestemt at godtgjøre, men hvor Domstolene sige: Efter de foreliggende Omstændigheder maa man antage osv. Dette maa Domstolene ogsaa sige her, og naar de efter de foreliggende Omstændigheder antage, at Brændevinsbrænderen og hans Folk ikke ere skyldige, bør disse ikke straffes. Jeg tillader mig altsaa at anbefale at vedtage Udvalgets Forslag under Nr. 4 og at forkaste Finansministerens Forslag under Nr. 3.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Ændringsforslag under Nr. 1 (se foran) vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 2 (se foran) vedtoges uden Afstemning.

1) Ændringsforslag under Nr. 3 (se foran) forkastedes med 47 St. mod 11.

Ændringsforslag under Nr. 4 (se foran) vedtoges uden Afstemning.

2) Lovforslaget i den saaledes ændrede Skikkelse (se Tillæg C.) vedtoges med 55 St. mod 1 St.

Det vil nu blive tilstillet Landstinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Skibsafgiften for Udgaende samt om Kreditoplagsret for indenlandsk Røesukker.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 2680 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af Udvalgets Mindretal (Andersen, Gad, Hage, Larsen, Lutein):

Til § 3.

1) Paragrafen udgaar.

Af Finansministeren:

2) I Stedet for § 3 sættes:

§ 3.

Bed Udførsel af indenlandsk tilvirket Røesukker erholde Sulfersfabrikerne enten Afskrivning i Kreditoplaget, eller den erlagte Afgift tilbagebetales, hvorhos der i begge Tilfælde indtil 31te Marts 1889 udbetales en yderligere Godtgørelse for de under a. i Lov af 24de Marts 1877, jfr. Lov af 3die Mai 1873, nævnte Sulfere af $\frac{3}{4}$ Dre pr. Pd.

Af Udvalgets Mindretal (Thorup):

3) Underændringsforslag til Ændringsforslag 2:
I Linie 5 ændres „1889“ til „1888“.